

[Justitsministeren.]

der først blev gennemført i 1937, og som vi i daglig tale benævner børnelovene. Det er ikke for meget sagt, at der var delte meninger om denne lovgivning, og der var jo også tale om et afgjort brud med fortiden. Man gennemførte her endelig det, der i årtier havde været diskuteret, nemlig den principielle ligestilling af børn uden for ægteskab med andre børn. De praktiske udslag af denne ligestilling var først og fremmest, at barnet fik ret til faderens navn og arveret efter faderen og hans slægt, og i sammenhæng hermed gennemførtes regler, der skulle sikre, at faderskabet til barnet så vidt muligt altid blev fastslået.

Jeg tror ikke, at de forslag, jeg i dag fremsætter, på samme måde vil sætte sine dene i bevægelse. De er på ingen måde udtryk for et brud med de hovedprincipper, der blev fastlagt i 1937, men må snarere ses som et skridt videre ad den naturlige udviklings vej.

Det første af forslagene — forslaget til lov om børns retsstilling — erstatter to hidtidige love, nemlig loven om ægtebørn og loven om børn uden for ægteskab. Det, at man samler reglerne om begge grupper af børn i samme lov, betyder en forenkling og tjener samtidig til at understrege den principielle ligestilling mellem de to grupper af børn.

Af forslagets enkelte bestemmelser skal jeg kun omtale de vigtigste af ændringerne i forhold til den gældende lovgivning. I § 2, stk. 1, foreslås en vis lempelse af den såkaldte „pater-est-regel“, den regel, hvorefter ægtemanden anses for fader til et barn, som hustruen føder, medmindre det modsatte bevises. Der kan her være grund til at stille domstolene noget friere ved bevisbedømmelsen, og dette gælder særlig i en ganske bestemt situation, som ikke så sjældent kommer frem til afgørelse. Jeg tænker her på de tilfælde, hvor moderen har haft samleje med en anden end ægtemanden, og hvor hendes ægteskab er blevet opløst måske netop på grund af dette forhold. Derefter har hun indgået ægteskab med den mand, som hun har stået i forhold til under ægteskabet, og som højst sandsynligt er barnets fader. I disse tilfælde vil som oftest alle interesserede parter være bedst tjent med, at barnet anses som barn af mo-

derens nye ægtefælle — det bliver jo under alle omstændigheder ægtebarn. Den gældende lov giver imidlertid ikke tilstrækkelig hjemmel til at slække på beviskravene i denne situation. Dette er derimod tilfældet i den foreslåede formulering.

Efter den gældende lov er der ingen tidsmæssig begrænsning med hensyn til ægtemandens adgang til at rejse en sag, hvorunder han gør gældende, at han ikke er faderen til et barn, som hans hustru har født. Kun hvis han har måttet være klar over, at der kunne være tvivl om faderskabet, men alligevel har ladet tiden gå uden at foretage sig noget, før han måske mange år efter barnets fødsel bliver pålagt bidrag ved separation eller skilsmisse, har domstolene vist tilbøjelighed til at afskære ham fra at anfægte barnets stilling som ægtebarn. Jeg tror, at der blandt alle, der beskæftiger sig med disse sager, er enighed om, at denne ordning ikke kan opretholdes. Når barnet først i en årrække har været betragtet som ægtebarn, må hensynet til barnet veje tungere end hensynet til ægtemandens økonomi og hans interesse i, at barnet ikke længere bærer hans navn eller har ret til arv efter ham. Bestemmelsen i forslagets § 5, stk. 2-3, tager sigte på at regulere disse problemer, og med de rigelige frister og adgangen til dispensation i helt ekstraordinære tilfælde tror jeg man vil undgå at træde berettigede interesser for nær.

En af de vigtigste ændringer i forhold til gældende ret er optaget i forslagets § 6. Bestemmelsen er udførligt behandlet i motiverne til lovforslaget, og jeg skal derfor her indskrænke mig til nogle enkelte bemærkninger om de sager, hvor flere mænd kan komme på tale som fader til barnet.

Hvis man vil afskaffe det nuværende system, hvorefter man kan dømme flere mænd som bidragspligtige til samme barn — og jeg tror, at man må give kritikerne af dette system ret — er der to veje, man kan gå. Man kan, som det blev foreslået af den kommission, hvis arbejde danner grundlag for dette lovforslag, dømme en af de mænd, der kan komme i betragtning, som fader, eller man kan nøjes med det mindre: at dømme ham blot som bidragspligtig. Går man den sidste vej, får barnet vel rent økonomisk en stilling, der ikke er